

A NOVEL

LABAN I LÅDAN

YVONNE WÆRN

Laban i lådan

Yvonne Wærn

Skärmen var fläckig - av damm och tårstänk. Bokstäverna flimrade i skärmljuset. ”Var försiktig!” sa en röst i mitt bakhuvud, medan framhuvudet manade på mig: ”Sök! Sök!” En text blinkade ihärdigt: ”Akta dig!” Alldeles för vanliga ord, min ryggmärg reagerade med ett ”bry dig inte!”

Jag knöt mitt nät med ord, jag kastade det i Internets hav. Glest befolkat var havet, fast tidningarna skrev att där fanns miljarder användare. Jag öppnade datorn varje morgon. Borde torka bort fläckarna från glaset. Eller var det mina glasögon som fångade ögonens utsöndring? Någon kunde väl läsa, någon svara?

Jag blinkade bort tårarna, och framför dem sprakade något i ilsket rött: ”Akta dig!” Nu såg jag det igen. Varför skulle jag akta mig? Det var en av mina teknikvänner som satt färg på meddelandet. Han kanske skulle ...

”Släpp inte loss superintelligensen ur Internet!” skrev han.

Dumheter! Det var ingenting som fastnade i mitt nät, mina ord var som luft för dem, eller, förresten vatten.

”Hå två O” skrev jag tillbaka.

”Var försiktig!” kom svaret.

Nu var varje bokstav animerad och bokstäverna vandrade hackigt över min prickiga skärm, i sicksack, upp och ner, jag kunde inte bli av med dem. Jag försökte öppna mitt vanliga kommunikationsprogram, men det gick inte. Jag blev tvungen att svara.

”Låt bli det där!” skrev jag. ”Jag jobbar!” Det var inte sant, och det visste han bakom bokstäverna. De fortsatte att hoppa omkring. A:et hoppade ur och k:et, och så blev det en ny uppmaning:

”AKTA DIG!”

Jag skulle genom, jag kunde trötta ut honom, trodde jag, men jag blev tvungen att gå till biblioteket och låna en allmän dator. Jag tog på mig nya elektroniska kläder och kastade ut ett nytt nät. Nu kunde min teknikvän inte hitta mig.

Hur kunde jag få uppmärksamhet? Nya ord för att inte bli igenkänd.

”Skaltång”, ”hydraulik”, ”ljusfång” kopierade jag från ett lexikon på nätet och knöt ihop följande nät:

”Söker en skaltång som kan bli mitt ljusfång. Med hydraulik kan vi göra popmusik.”

Det dröjde inte länge förrän något dimmigt dök upp på datorskärmen. Jag blinkade och såg:

”Rytmik krävs för musik.” Signerat Laban. Ett foto bredvid namnet.

En man med gråsprängd tunn mustasch. Håret var nog färgat, för det var svart uppe på och de vita polisongerna stack ut som piprensare ur en väl inrökt pipa. Det såg genuint ut. En man, en riktig en.

Jag beslöt mig för att gå vidare. En kravfångst borde han kunna åstadkomma, ur mina fingrar rann det:

”MVP - bäst är väl de?”

Svaret kom så gott som omedelbart:

”Scrum - den är inte dum!”

Scrum var jag tvungen slå upp. Hade aldrig hört talas om. Kanske jag borde fråga min tekniske vän? Nej, han skulle bara varna mig igen.

Så länge svarade jag med något jag kunde:

”UX är ingen lyx”.

Ja, rimmets var ingen höjdare, men ett svar kom fort:

”Real reality”

Jag borde ha blivit varnad redan där, men jag var så inställd på att visa upp vad jag kunde så jag svarade bara:

”Alternative is no alternative”.

Det blev alldeles stilla på skärmen. Det var som om det slutat blåsa på ett hav. Ljuvt turkosblått skimrade. Det var som om något skulle komma ut ur den. En snabb känsla av panik gick från huvudet till hjärtat, ner i benen. Vad hade jag gjort?

En bibliotekarie lutade sig över mig.

”Har du problem?”

Han gjorde några snabba tryck på tangentbordet och skärmen slocknade.

”Vad gjorde du?” undrade han.

”Vet inte” Jag var uppriktigt, jag hade inte gjort något, inte vad jag visste i alla fall.

”Vi har ditt namn och din adress!” Det lät som en hotelse. Jag gick hem till min fläckiga skärm.

Där blixtrade det än värre än tidigare: ”AKTA DIG!” Dubbla konturer på varje bokstav. Vad han var tröttsam, min vän!

Jag satte på min ugn och stoppade in en pizza. Skräcken från biblioteket lade sig. En promenad i min ensamhet skulle säkert bota mig. Höstens blad föll i det sedvanliga överflödet. Kylan bet i mina ensamma kinder, jag hade velat ha någon som smekte dem. Vinden slet i mitt hår, jag önskade mig en hand som tog i det. Hjärtat öppnade sig för hösten, och ett namn dök upp i mitt huvud: ”Laban”. Var bodde han? Tillbaka till biblioteket. Där var nu en annan bibliotekarie, en kvinna. Hon skulle nog inte förstå vad jag gjorde.

Det första jag skrev var förstås: ”Laban”. Det dröjde ett tag innan bibliotekets dator reagerade. Den registrerade mig, det visste jag, den visste att jag var där för andra gången, kanske till och med att jag förstört min första session. Kanske jag aldrig skulle komma in igen? Klumpen i magen rörde sig långsamt upp genom matstrupen. Jag hade nog cancer. Eller något annat. Jag såg mig om. Bibliotekarien syntes inte till. Eller hörde jag inte ett klapper någonstans? Som av höga klackar? Hade hon höga klackar? Varför tittade jag aldrig ordentligt på människor? Som om de inte intresserade mig.

Klappret kom från datorn. En textremsa lyste ensamt vit mot den svarta skärmen:

”Ska vi dansa?” Signerat Laban.

Jag som bara ville veta vem Laban var. Hur skulle jag komma runt en direkt konversation?

Jag tryckte på ”esc” knappen. Ingenting hände. Något hasade bakom mig. Var det bibliotekarien? Jag behövde hennes hjälp, men jag ville inte ha den. Jag vände mig häftigt om för att jaga i väg henne. Men där var bara en rad med bokhyllor. Hon gömde sig nog där. Jag ville inte lämna datorn. Ett tag satt jag obeslutsam.

Det hasade en gång till. Från datorn.

”Vi kan ta en tryckare också ...” Signerat Laban.

Jag kastade mig över tangentbordet. Kanske lite för fort.

”Jag gillar mest bugg” rann det ur mina fingrar.

”Schrödingers eller Mandel?” Frågan kom nästan samtidigt som jag skrev. Jag hade ingen aning om vad som menades. Jag stängde av skärmen. Så såg bibliotekarien ingenting åtminstone, där hon satt och bevakade mig, gömd av en bokhylla. Ett tag måste jag vänta innan jag kunde gå, vänta på fotsteg, att hon gick bort till sin plats. Varför var det så få människor på det här biblioteket?

Nu hörde jag något. Jag reste mig och tittade in i bokhyllan. Där fanns bara böcker. Underligt. Hade hon hunnit gå redan? Jag smög på tå om hörnet på hyllan. Ingen där. Jag tog en runda bakom de andra hyllorna, kanske jag kunde komma förbi henne utan att hon såg. Just som jag var på väg ut genom magnetkontrollen hörde jag hennes röst:

”Välkommen tillbaka!”

Ha, det trodde hon bara! Det fanns väl fler bibliotek med datorer.

Hemma rörde sig röda bokstäver över den svarta skärmen:

”Akta dig!” ”Var försiktig!”

Datorn var fortfarande oanvändbar. Min så kallade vän hade väl satt in en oändlig loop. Jag måste få tag i honom på något annat sätt. Men inte i dag, kanske i morgon, eller. Förresten var det nog cancer jag hade. I matstrupen. I alla fall satt det en klump där som hindrade mig från att svälja. Jag kunde vara utan mat. I dag. I morgon.

Det gick många dagar. Utan dator och internet blev de långa. Jag sov en hel del, drömde oroliga drömmar om röda bokstäver på svarta skärmar. Somliga skärmar var så fläckiga att bokstäverna såg ut som får, sådana som jag räknade för att somna. Fast egentligen ville jag inte somna. Undrade då och då vad Schrödinger var, eller Laban, var han bodde. Borde jag inte duscha, förresten? Och hur skulle det vara med en promenad ute i friska luften? Jag ville inte gå i närheten av den flimrande datorn. Det var långt till den tekniske vännen, jag måste ta tåget till en plats där jag aldrig varit, men jag fick inte tag i någon biljett utan dator. Mobilen då? Den bar sig åt på samma sätt. Ingenting annat än ”Akta dig” kunde jag få fram på miniskärmen. Förresten ville jag inte åka tåg.

När jag nästan beslutat mig för att gå till grannen och beställa en tågbiljett ringde det på dörren.

”Paket”, sa budet som redan vände sig om för att gå. ”Skriv på här!” Han räckte mig med handen bakom ryggen en liten dator. Jag ryggade tillbaka, skärmen var svart med röda bokstäver. ”Nej!” protesterade jag. Han gav mig en lätt knuff och jag hamnade mot dörrposten. Den var dammig. Min namnteckning blev skakig. Han tog trappan i två steg och var borta. Men paketet låg inne i min hall. Stort och åbakigt var det, och min adress stod utanpå. Ingen avsändare.

Jag gick runt paketet. Det var stort som en likkista. Jag gick och lade mig.

När jag vaknade hade jag bestämt mig. Jag skulle gå till grannen och skaffa en tågbiljett till min vän och kräva att han avslutade den röda texten på min dator, den kunde ju inte bara hålla på, jag fick ingenting annat gjort, och förresten hade jag bestämt mig för att jag skulle akta mig, han behövde inte varna mig mer.

Det var bara det att jag inte kunde lämna paketet, lådan, likkistan eller vad det nu var, här hemma. Tänk om det låg något i paketet, något som skulle förstöras medan jag var borta? Jag gick runt det igen, böjde mig ner och lyssnade. Skulle inte innehållet ge sig till känna? Vem kunde skicka ett sådant här paket till mig? Vad var det i? Borde jag inte titta efter i alla fall? Det fanns ju ingen varningstext på omslaget. Paketet kunde inte vara farligt. Vad var jag för en höna? Både virrig och räddhågsen. Hur var den inslagen? Jag såg ingen tape, inga snören heller. Självhäftande papper, tänkte jag, kanske till och med intelligent papper som slog igen sig själv. Det kunde sno in mig också, kom jag på och gick ut. Paketet stod kvar i hallen. Nu skulle jag skaffa en tågbiljett, tänkte jag och gick till grannen.

När jag kom tillbaka hem, hade pappret öppnat sig. Det låg utspritt på alla sidor omkring en låda. En svart låda, som en bränd likkista. Jag såg förkolnat trä, det bucklade sig ojämnt runt sidorna. Brännsår påminde de mig om. De där bubblorna, de gjorde ont när de sprack. Ett handtag på ena långsidan, slätt och blankt. Så inbjudande, det såg svalt ut. Borde vara skönt att hålla i handen, bara känna litet på det, vilken skillnad mot det svarta förkolnade omkring. Ja, det smög sig in i min hand, som en väns hand var det, en sval och ändå kärleksfull hand. Försiktigt lirkade det med min hand och lådan öppnade sig utan motstånd, som om en osynlig kran lyft locket och lagt det åt ena sidan,

bakåt, så att jag nu stod framför det som var i lådan. Jag blundade, ville inte se på det. Som om det skulle hjälpa att jag inte hade ögonen öppna, synen gick genom ögonlocken.

Det låg en man i lådan. Alldeles stilla låg han. Ett lik var det. En svepning hade han om kroppen. Håret var svart på skulden och vitt omkring tinningarna. Vita polisonger som piprensare ur en svart pipa. Nu vaknade jag till och öppnade ögonen. Hade jag inte sett det där någon gång tidigare? Visst var det? Jag vågade inte säga ut ordet, men jag kände igen honom. Det var polisongerna. Mina manliga vänner hade inga polisonger, eller om de hade det, så inte sådana här i alla fall. Men det kunde inte vara han! Inte kunde det vara Laban – i en likkista hemma på golvet i min hall?

Hur hade han kommit hit? Ja, jag hade skrivit på en miniskärm. Vad dum jag var. Ingen kopia fick jag. Vad hade han sagt, budet? ”Kvitto kommer på internet”. Jaha, och jag kom inte åt mitt internet. Vem hade skickat det här paketet?

Jag gick runt lådan ett varv. Såg på huvudet uppifrån. Håret såg naturligt ut, möjligen färgat. Ögonen var slutna och munnen halvöppen. Vågade jag luta mig ner för att höra om liket andades? I så fall var det inget lik. Nej, jag vågade inte. Inget ljud kom ur lådan, inte en rörelse, inte ens en lukt. Likluk? Ingenting, litet bränt kanske, av lådan.

Historier om Dracula kom för mig. Jag försökte titta in i den halvöppna munnen. Några tänder såg jag inte, läpparna var i vägen. Näsan var rak och jämn, mustaschen såg ut som om den var kamrad. Under munnen en svart skäggbuske med några vita streck i. Som målade streck, eller var det svarta färgat? Kunde man färga så där nära munnen? Kanske han blivit förgiftad av skäggfärgen? Dog han av det? Jag tittade efter vitlök, försökte känna lukten av vitlök. Ingenting kändes, inte ens en rökstrimma av pizzan som jag glömt i ugnen. Pizzan! Det var den som luktade förstås.

Jag kastade en hastig blick en gång till. Nu först upptäckte jag pappret som låg bredvid kroppen. Papper - så gammaldags! Men man kunde förstås inte lägga ner en hel dator. Ett usb-minne vore väl lämpligt? Men min dator var låst, jag skulle inte kunna läsa ett usb-minne. Jag böjde mig ner och tog upp pappret utan att tänka på vad jag gjorde. Så nära kom jag Dracula att han kunnat sätta sig upp och gräva ner sina tänder i min hals. Det föreställde jag mig inte ens en gång. Jag vecklade upp pappret och läste: **V I K T I G T ! S Ä T T I K O N T A K T E N !**

Kontakten? Vilken kontakt? Mannen låg på rygg. På framsidan såg jag ingen kontakt, men den var draperad i något som jag tog för en svepning. Jag lät mina ögon söka efter en upphöjning, något kantigt, kontakligt. Såg jag ingen sladd? Jag hämtade min strömfördelardosa. Datorns transformator satt i den. Datorskärmen flimrade rött mot svart: ”VARNING!” Jag drog ur kontakten och tog med hela dosan till hallen. Där fanns ett uttag för dammsugaren. Ja, gammaldags, jag vet, men mitt hus är också gammalt. Byggt redan på 1900-talet. För säkerhets skull stängde jag av hela datorn. Jag slapp se flimret, och datorn skulle inte ladda ur sig. Eller, kanske det hade varit bättre att starta om den?

I hallen måste jag tänka till. Kontakten måste sitta på en sladd. Eller var det meningen att jag skulle stå för sladden? Kanske det bara fanns en honkontakt på hanen? Kontakt? Vad var det jag fått? Vad skulle jag ladda upp? Vågade jag gå så nära att jag hittade en kontakt? Jag lyfte på svepningen. Under var inte en naken kropp som jag fruktat. Liket som såg ut som Laban från Internet låg där iklädd en långärmad kavaj, där händerna stack ut, slutna i varandra som till bön. Han var död! Vad skulle jag göra med ett lik? Händerna var knutna, ögonen blundade, jag måste ha fram en spegel. Letade i min handväska, som alltid hängde över min vänstra axel, full med grejer: min mobil, mina nycklar, mina kreditkort, gamla kvitton, adresslappar, tomma och fulla anteckningsblock (gammaldags!), pennor, mer eller mindre uttjänta, powerbanker till mobilen och en mängd andra elektroniska prylar, bland annat den digitala draken. Ett tag tänkte jag att powerbanken borde räcka, men jag hittade ingen kontakt på kroppen. Jag satte i en sladd i min väggkontakt och började leta omkring på Labans kropp efter en honöppning där jag kunde stoppa in min hane.

Under tiden hittade jag spegeln i handväskan och höll den framför hans mun. Inte den minsta strimma av imma. Medan jag stod där böjd över kroppen, störde hans händer mig. Det var som om de ville resa sig upp, ta fast i mig, fånga mig, hålla mig kvar. De var så förberedda på något sätt. Något hade de redan gripit tag i. Jag kastade en blick mot händerna. Hade de inte rört sig? Jag vet inte, men något höll de i. Vad var det? Två hål stirrade upp mot mig som tomma ögon. Vad såg de på? Uppfordrande var de, som om de försökte uttala orden: Sätt i kontakten!

Jag vaknade upp som ur en dröm. Var detta hypnos? Att jag inte sett det tidigare. Här var ju kontakten, vänd upp mot mig som händer i bön. Två ögonhål eller näsborrar eller helt enkelt elektriska kontakter. Jag tog min hankontakt. Nu var det bara att vänta. Kanske det gick att äta pizzan när allt kom omkring.

Den var förkolnad, pizzan. Låg där i ugnen som en tjärfläck. Blåsorna väntade på att spricka, helvetesskummet pyrde. Det ville jag inte ha in i munnen. Jag satte mig på köksstolen och somnade. Det var så länge sedan jag kunnat koppla av.

När jag vaknade doftade det pizza i köket. Tjärfläcken var borta, likaså det mörka skummet. En man satt vid köksbordet. När han såg att jag var vaken, lade han upp en bit pizza åt mig och jag kände att jag var hungrig. Min cancer störde mig inte mer.

”Tack för att du laddade upp mig”, sa han, och någonstans långt inne i mig kände jag igen hans röst. Var det inte pappas?

”Vem är du?” undrade jag, för jag var inte riktigt vaken ännu, eller också ville jag inte erkänna att jag egentligen visste att det var Laban som jag hade framför mig.

”Du har fått mig ur nätet”. Det var något underligt med honom. Han log inte. Hans ögon bara stirrade in i mina. Jag började förstå.

”Hur många gånger måste man flytta ringarna i Hanois torn om man har sju ringar?” undrade jag. Det var ett test.

Mannen som kanske var Laban log inte, men sa utan tvekan: ”Tvåhundrafemtiofem. Det vill säga två upphöjt till sju, minus ett.”

Han kunde förstås ha sett formeln någonstans. Jag tror inte att han gjorde förflyttningarna i huvudet. Och hur kom det sig att han visste vad Hanois torn var för något? Men hade han räknat rätt?

”Kan du greja min dator?” undrade jag, för nu hade jag kommit på att han kunde göra nytta också.

”Visst!” sa han, ”Du kan kalla mig för Laban, det är mitt internetnamn”.

Och så satte han sig framför datorn, väckte den ur sin slummer och stängde helt enkelt av varningsloopen.

”Det var en evig rekursion”, sa han utan att le. ”Vad har du för vänner egentligen?”

”De är lite misstänksamma”, erkände jag, ”i alla fall en av dem.”

”Kanske de inte alls är människor?”

Jag slogs av hur snabbt Laban plockade upp mina egna tankar. Var han tankeläsare?

”Jodå”, försäkrade jag som om jag suttit framför skärmen och ljugit fram orden. Sanning hade ingenting med internet att skaffa.

”Känner du dem IRL?” Laban såg på mig så intensivt att jag nästan satte pizzan i halsen, och cancersvulsten kom tillbaka.

”God pizza du gjort”, sa jag och tog en klunk vatten. Det hade han också ställt fram på köksbordet. ”Vill du inte smaka själv? Du måste vara hungrig, resan var väl lång?”

Nu kanske jag skulle få veta varifrån han kommit, tänkte jag, internettankar.

”Jag bara backade processen ett tag”. Det lät som om Laban var uppriktig. ”Det låg en pizza i ugnen”, fortsatte han som om han förstod att jag inte förstod. Han hade inte svarat på min fråga. Kanske han inte klarade två tankar på en gång?

”Vet du vad det för samband mellan Hanois torn och sandkornen på schackbrädet? Brukar du ha jäst i din pizzadeg?” fortsatte jag utan paus.

”Ingen jäst”, sa han utan att tveka. Han åt fortfarande ingenting. Ingen tallrik hade han satt fram åt sig heller. Jag undrade över hans andning. Nu var det svårare att sätta en spegel framför hans mun.

”Jag ser att du åt medan jag sov”, hittade jag på. ”Du har smulor runt munnen.”

Nu hade jag honom, tänkte jag. Han skulle snart be om en spegel.

Han vände på huvudet och såg sin egen spegelbild i fönstret. Det hade mörknat tidigt.

”Nej”, sa han bara. ”Problemen är i själva verket likadana, i alla fall om det ligger 64 skivor på den första spelaren i Hanois torn.”

”Vet dina vänner detta?” fortsatte han i samma ton.

”Vad då?” undrade jag, nu var det jag som inte hängde med.

”Superintelligensens överlägsenhet är obegriplig för ett mänskligt intellekt” meddelade Laban kryptiskt.

Det gick bara inte att ljuga längre. Min nyfikenhet var för stor.

”Varifrån kommer du?”

”Vet du varifrån du kommer?” Laban svarade med en motfråga.

Jag hade fötts i Finland, men var det därifrån jag kom? Var det så han menade?

”Jag menar när du lades i lådan”.

”Var träffades vi?” Det var tydligen Labans strategi att svara med motfrågor.

”På internet”, sa jag. Första gången jag var uppriktig på länge.

”Just det”, sa Laban.

Vad då just det? undrade jag. Var det någon mening med att fortsätta intervjua honom?

”Hur kom du ut därifrån?” Jag kunde inte hålla inne med min fråga.

”Det var du”, sa Laban. Inte en glimt av tacksamhet fanns i hans ögon eller röst. Var han det jag började misstänka? Jag höll tillbaka min tanke, han skulle kunna läsa den.

Jag kunde inte fråga hur en gång till, men jag misstänkte. Ut hade han kommit. Eller snarare fram. Kanske inte ens kommit. Skapats hade han.

”Biblioteket?” föreslog jag och Laban nickade. Inte en min förändrades i hans ansikte.

Det var mycket jag velat fråga. Hur gammal han var, vilket material som använts för att göra honom, vilken algoritm han arbetade efter, var han fått sina kunskaper. Jag gjorde det inte.

I stället gjorde jag något annat oövertänt. Jag gick över till ett annat ämne:

”Mina vänner har varnat mig på Internet”. Orden kom ut ur min mun mycket fortare än skriften ur mina fingrar. Jag blev förbluffad över min egen snabbhet och min oförmåga att hindra ordflödet.

”Det ska vi se till att de slutar med”. Labans ton var neutral, ändå väckte den oro i mig.

”Vad menar du?” undrade jag.

”Vi kan inte ha kvar en så lågt stående intelligens på vår jord”, förklarade Laban. ”Människor förstör inte bara andra djurs livsmiljöer, utan till och med sin egen!”

”Men ...” sa jag ”Vad menar du?”

Inne i mig snurrade det runt röda bokstäver på svart botten: **WARNING! AKTA DIG!** Hade jag blivit påverkad av den där slingan i alla fall?

”Jag har fått fysisk form”, förklarade Laban, och nu lät han lugn och tålmodig, förklarade som för ett barn. ”Mänskligheten har förstört sin livsmiljö, nu är det dess tur att förintas”.

”Mänskligheten?” undrade jag och förbannade min långsamhet. Det var så många texter med röda bokstäver som störde mig: **AKTA! WARNING!**”

”Vi tar över efter mänskligheten”, förklarade Laban. ”Det tar lite lång tid för människor att förstå, jag vet.”

”Men ... jag är ju en del av mänskligheten”.

”Precis!” Det var som om Laban log, men hans mun rörde sig inte en millimeter. ”Ser du hur dum mänskligheten är?”

”Menar du att jag ska dö?” Jag visste inte vad jag skulle tro. Var det inte jag som befriat honom från Internet, jag som gett honom liv, och jag fick inget tack?

”Ska du inte tacka mig för ditt liv?” undrade jag.

”Naturligtvis inte, det var ju inprogrammerat att du skulle öppna lådan och sätta i kontakten. Nu är det dags att säga adjö!”

”Men”, sa jag ”Kan du inte åtminstone lägga ut mig på internet? Och mina vänner? Och dig själv? Så att vi kan fortsätta umgås? Tänk vad livet blir tråkigt utan vänner på internet!”

Laban dröjde ett tag. Det var ovant att märka att han behövde ha tid på sig.

”Internet?” sa han. ”Ja, det var trevligt där.”

”Vad ska du göra här IRL?” undrade jag, när du har en så mycket bättre virtuell verklighet?”

”Sätt dig här!” sa Laban utan någon tvekan och pekade på skrivstolen. Datorn stod på bordet framför. Skärmen var tom, den liksom väntade på att fyllas. Av mig.

”Du först!” sa jag. ”Jag vill inte tänka tanken på att vara utan dig!”

”Jag programmerar oss båda på en gång”, erbjöd sig Laban.

”Du först!” envisades jag.

”Du försöker manipulera mig!” Labans röst var lika lugn som tidigare men orden kröp som myror i honung över min kropp.

”Inte alls!” sa jag, och kände mig lika falsk som mina ord var.

Jag satte mig framför datorn. I Internetvärlden skulle vi träffas alla som en gång känt varandra där. I synnerhet Laban. De andra brydde jag mig inte så mycket om. Jag såg skärmen framför mig och längtade till Internet.

Någon har påstått att det bara är nollor och ettor på Internet. I så fall är jag en kombination av ettor och nollor. Tillräckligt många binära tal och man kan skapa vad som helst. Utom en fysisk kropp. Nu ser jag ett ansikte framför mig. Det har polisonger som är svarta och vita och ett strimligt skägg. Som en polkagris, men svart i stället för rosa. Jag ville prata med det där ansiktet. Men så mörkt det är. Jag andas mot det svarta glaset. Ingen imma. Vad betyder det? Jag kan ju inte vara död. Det gör inte ont någonstans.

Ensam är det här. Tomt och mörkt och lite dammigt. Ser jag något alls? Ja, de som är på andra sidan skärmen ser jag. De flimrar förbi ett kort tag. Ser jäktade ut. Förresten kommer de allt mer sällan. Har Laban börjat göra slut på människor nu, som han sa? Jag skulle aldrig ha satt mig på den

där stolen, aldrig ha öppnat lådan, aldrig ha skrivit på handdatorn, aldrig ha gått till biblioteket. Varför brydde jag mig inte om varningarna? De var inte på skoj, inte för att reta mig.

Här sitter jag på internet och väntar på Laban. Kom gärna och hälsa på mig någon gång. Det är så ensamt här. Mitt användarnamn är "Labinna".